

Dalbyvisa eller Piken som blev danset ihel av den onde

Velle Espeland

Skrekkviser og spøkelsesviser er ein genre som ikkje er mykje brukt i vår tid (dersom vi da ikkje reknar med Heavy Rock). Men blant skillingsvisene blomstra også denne visetypa. Denne visa som vi presenterer her er dikta av den største av alle dei danske skillingsviseprodusentane: Julius Strandberg. Hans stordomsperiode var 1880-åra, men denne visa dikta han så seint som i 1901. Motivet i visa, jenta som vert dansa i hel som straff for hovmod, kjenner vi også frå gamle middelaldervisar og frå slåttestev.

Skillingstrykka frå Strandbergs forlag vart også spreidd til Noreg, og Dalbyvisa var populær her så seint som i 20-åra. Viseteksten her er slik eg fekk visa av tantene mine. Den er ikkje heilt lik, men den ligg ganske tett opp til Strandbergs originale tekst. For oss som er glade i gamle visar har den sin naive sjarm.

Dalbyvisa

Det tjente på Dalby så fager en pike,
så ung og så skjønn og så deilig hun var.
Og hennes foreldre var gårdsfolk så rike
men sinnet hos henne i hjemmet ei var.
Borte hun tjente, befant seg så godt,
og friere hadde i mengder hun fått.

Hun lo dem dog ut, mens de svermet som bier
og snart hun til en snart til andre seg bandt.
Men endelig kom der omsider en frier
en husmannsønn helt hennes kjærlighet vandt.
Så fattig han var men så ung og så skjønn.
Hun svarte ham ja på hans beilende bønn.

Et år var de kjærest, men hun var letsindig,
med andre hun svermet og sviktet sin venn.
Hun ertede ham og var ond og spisfindig,
til sist slo hun opp og lot ham fare hen.
Høyt elsket han henne og gremmet seg hårdt.
Han sørget til døden til sist tok ham bort.

Hun lo kun derved og sto uten en klage,
hun spottet hans død og i gleden forsvant.
Nå var det begravelsesdagen tilbake,
man tenkte hun da skulle tage det hårdt.
Da trådte hun hvitkledd i sørgernes sal,
og sagde: I aften jeg reiser på ball.
Venninnene hvasket: Det passer seg ikke!

For din skyld så sorgfull i døden han gikk!
Hun lo kun dertil, og med strålende blikke,
ei engange en tåre i øyet hun fikk.
Om aftenen kom hun i ballsalen inn
så lett til musikken med dansende trinn.

Med alle hun danser, da sakte inntreder
en fremmed i salen, av slett ingen kjent.
Hans åsyn var mørkt, men i strålende kleder
forbauser han alle de høflige menn.
Med piken han bød seg å danse en dans.
Snart var de i dansen en hvirvlende krans.

Han førte så smukt og de danset og danset.
De andre ble trette, men de to ble ved.
Han svingede henne så knapt nok hun sanset,
av tretthet adskillige ganger hun gled.
Han holdt henne fast, voldsomt gikk hennes barm.
Hun hang der til sist viljeløs i hans arm.

De danset og danset - i salen blir stille